

НОВЕНЬКА

Як тільки Артем прийшов зі школи, першим його, як завжди, зустрів Мурчик. Така собі пухнаста хутрова кулька з вушками та хвостиком. Ще й муркоче від задоволення бачити Артема.

Це тому, що котик, мабуть, пам'ятає, хто врятував його.

Якось восени Артем побачив на вулиці маленьке нещасне кошеня. Було холодно, накрапав дощ, а це звірятко було таким кволим, беспорядним, що воно вже навіть і не нявкало, а лише тремтіло від холоду та страху. І хоча Артем трохи боявся, що скаже мама, але він все ж таки приніс його додому.

А добро пам'ятають усі.

Коли Артем гладив Мурчика, його настрої трохи покращився, але мама все одно помітила, що він не дуже веселий.

– Що трапилось, Артемко?

– Розумієш, мама, до нас прийшла новенька дівчинка. Вона дуже гарна, але погано ходить, наче шкутильгає. Її приводить до школи мама та забирає, бо їй самій ходити важко. І ось якось на перерві Мишко почав сміятися, передражнявати, показувати всім, як вона ходить. А Наталка (так звати цю дівчинку) побачила це. І я, мама, бачив, як Наталка на уроці сиділа і тихенько плакала, а я не знаю, як їй допомогти. Мені її дуже шкода.

– Ну, по-перше, – каже мама, – молодець, що не підтримуєш таких, як мишко. А, по-друге, давай я тобі розповім одну історію, і ти можеш переказати її Наталці. Коли вона побачить, що ти співчуваєш та поважаєш її, їй вже стане легше, бо вона знатиме, що не сама.

А історія така. Був такий відомий у всьому світі вчений Мілтон Еріксон. Змалку він був звичайною дитиною. У 17 років він тяжко захворів і міг пересуватися тільки на інвалідному візку (Наталка хоча б ходити може). Були для Мілтона важкі часи тим більше, що майже все своє життя він провів на цьому візку. І ці обставини змусили його подумати: «Так, мені в житті може бути важче, ніж іншим. Але я дуже постараюся і досягну того ж, чого досягають інші зі здоровими ногами».

І він досяг. Став відомим вченим-психологом, написав багато книг, мав велику дружню сім'ю, довго прожив. Його любили всі: дружина, діти, друзі, читачі та пацієнти. І він їх любив. А коли йому зустрічались такі, як ваш Мишко, Еріксон пам'ятав, що добрих людей більше. І де зараз ті його «Мишки»? Ми нічого не знаємо про них, бо вони нічим не заслужили того, щоб їх пам'ятали. А от Мілтона Еріксона знають в усьому світі, вчать за його книжками, пам'ятають його.

Артем з цікавістю прослухав переказ мами і, уявляється, відчув себе сильнішим. Він з нетерпінням чекав завтрашнього ранку, щоб поділитись з Наталкою своєю силою.

(Т. Іванова)